

GJIROKASTRA **nga udhëpërshkrimi i Evlija Çelebiut**

Robert Elsie

Në nëntor të vitit 1670, udhëtari turk, Evlija Çelebi, pas një udhëtimi nëpër Kosovë në dhjetor të vitit 1660, dhe një udhëtimi në Shqipërinë e Veriut dhe në Malin e Zi në shkurt të vitit 1662, filloi udhëtimin e tij të tretë dhe më të gjatë në trevat shqiptare. Kësaj radhe ai hyri në Shqipëri nga jugu. Pas një qëndrimi të shkurtër në Delvinë, Zhulat dhe Kardhiq, ai erdhi në qytetin e Gjirokastrës, turqisht Ergiri, ku u habit shumë nga zakonet e gjirokastritëve. Ja, përshkrimi i plotë i vizitës së tij në atë qytet para më shumë se treqind viteve.

Kalaja madhështore e me emër e Gjirokastrës. Në greqisht ka kuptimin Kalaja ----. Ai që e themeloi i pari ka qenë biri i Filipit, njëri nga mbretërit grekë. Më pas ra në duar sundimtarësh të ndryshëm dhe në fund, në vitin ----, u mor prej kryengritësve shqiptarë nga vetë Sulltan Bajazidi II i Shenjti. Shumë ngrehina në Gjirokastrë duket se kanë qenë ndërtaar prej të pafeve venedikas, sepse në to mund të shihen portretet e Shën Markut, i cili është simbol i Venedikut. Sipas regjistrimit administrativ të Sulejman Khanit, Gjirokastra është has, që i përket Pashait të Delvinës dhe administrohet nga një vojvodë. Ajo ka një kadi me nivel page prej 180 akçesh. Nahija e Gjirokastrës ka ---- fshatra. Ndër zyrtarët e tjerë të këtij qyteti janë shejhyislami, nakibyleshraf, qehajai i spahive, komandanti i jeniçerëve, inspektori i financës, tagrambledhësi, qehajai i qytetit, nëpunësi i taksës për frymë, kryearkitekti, subashi, dizdari i kalasë dhe 200 trupa garnizoni. Kalaja është një ndërtim i hershëm prej guri, i ngritur përgjatë një kreshte shkëmbi të lartë. Ka një perimetër prej 1.400 hapash dhe shtrihet nga lindja në perëndim, në një gjatësi prej 600 hapash të gjerë dhe në një gjerësi prej 100 hapash. Bedenet e gjata e të ngjeshura i japin pamjen e një anijeje galerë.

Brenda në kala ka vetëm një rrugë kryesore, e cila shkon nga lindja në perëndim. Në të dyja anët e rrugës janë në rresht 200 shtëpi dykatshe prej guri, me çati krejt me rrasa. Po brenda në kala gjendet xhamia e Sulltan Bajazidit II të Shenjtit, me çati me rrasa dhe me minare guri. Është xhami e vjetër e madhe, me një atmosferë hyjnore, me përmasat 80 këmbë gjatësi dhe 40 këmbë gjerësi. Brenda ka katër kolona të gdhendura dhe një tavan druri me trarë të lidhur e me zburim më të punuara hollë.

Me që kalaja ngrihet në majë të një shkëmbi të lartë, uji mblidhet në një sternë të madhe rrëzë minares. Të gjitha shtëpitë brenda mureve ujin e marrin nga ky burim, dmth. nga uji i shiut, që zbret dhe mbush këtë sternë-det. Po edhe çdo shtëpi ka sternën e vet.

Kalaja ka dy porta me tri pjesë të forta e të rënda hekuri secila. Te porta lindore hyhet nëpërmjet shkallësh prej guri dhe, për këtë arsye, kalorësit e kanë të vështirë të hyjnë e të dalin nga kjo portë. Në hyrjen e tretë, e cila shkon edhe më në brendësi se të tjerat, ka një si qoshk, nga e cila mund të shihet e gjithë bota. Pikërisht këtu, e gjithë paria dhe njerëzit e shquar të qytetit mblidhen për të kënaqur syrin duke soditur vreshtat dhe kopshtijet e fushës poshtë. Nga ana perëndimore është porta e namazgjahut, ku falen besimtarët. Edhe ajo ka tri dyer prej hekuri.

Në këtë anë, ndërmjet sheshit të namazgjahut dhe kalasë gjendet një hendek i cekët, 100 hapa i gjatë dhe 20 hapa i gjerë. Në tri anët e tjera nuk ka hendeqe, sepse shkëmbi është tepër i thikët.

Brenda në kala, ndërtaar mbi bedena, janë 200 shtëpi me çati me rrasa. Këto shtëpi kanë kamare dhe pjesë të dala me dritare, prej të cilave shihet qyteti majtas e djathtas si dhe fusha e gjelbëruar poshtë.

Qyteti i Gjirokastrës jashtë kalasë (varoshi). Përballë portës lindore te kalasë,

teposhtë një bregu të pjerrët, është mëhalla e të pafëve, e quajtur Kyçyk Varosh (Qyteti i Vogël). Përbëhet prej 200 shtëpish ogurzeza, por me plot hapësirë. Nën shkëmbinjtë në veri të kalasë gjendet pazari i vjetër, i quajtur Pazari i Kalasë, me 40 dyqane të vogla. Ky pazar ka porta druri në të dyja pikat fundore, shumë të ngjashme me ato të bezistaneve, të cilat rojtarët i mbyllin çdo natë. Me t'u mbyllur këto porta, nga kjo anë nuk mund të dilet nga qyteti e të hyhet në kala. Mund të hyhet vetëm nga porta në anën e sheshit të namazgjahut. Më teposhtë, në Byjyk Varosh (Qyteti i Madh), është pazari i Memi Beut, i ndërtuar tani së fundmi, prandaj dhe këtë anë e quajnë Varoshi Memi Beg. Ai përbëhet prej 150 shtëpish moderne me çati prej rrase, stolitur me vreshta e kopshtije. Janë saraje hijerënda. Në këtë mëhallë gjendet gjithashtu selia e gjykatës së shariatit, edhe kjo bamirësi e Memi Beut.

Qyteti i Madh i Vjetër. Qyteti jashtë kalasë është i ngritur mbi tetë kodrina e lugina përfaqar kalasë, me shtëpi shumëkatshe prej guri, të gjitha me çati me rrasa dhe me vreshta e kopshtije. Secila nga këto shtëpi të ndërtuara për bukuri ka kullë. Avllitë e oborreve të këtyre shtëpive janë me një lloj gur graniti të bardhë, të latuar prej mjeshtrish gurgdhendës, si të ishin tulla Ankaraje nga një brum i vetëm. Avllia të tilla kanë si shtëpitë e të pasurve, ashtu edhe ato të të varfërve. Gurë të tillë të prerë me kënde të drejtë nuk gjen gjetiu mbi dhë, përveçse në qytetet Tire e Manisa të Anadollit.

Emrat e mëhallave të Gjirokastrës. Janë 8 mëhalla, ndër to Palortoja; Vutoshi; Manalati; Haxhi Beu, mëhalla më e madhe; Dunavati (Dundari); si dhe, lart mbi shpat, Memi Beu (Teqe/Partizani). Të gjitha të begata.

Sarajet e fisnikëve. Në 8 mëhallat e sipërpërmendura janë gjithsej 2.000 shtëpi me çati me rrasa, mes të cilave më e madhja është saraji i ri e madhështor i Memo Pashës, e pastaj vijjnë saraji i të birit Osman Bej, ai i allajbeut, si dhe ai i Zaim Bekos. Ka edhe shumë të tjera si këto.

Xhami të mëdha. Gjithsej ka 8 faltore. Lart në kala gjendet xhamia e Sulltan Bajazidit II të Shenjtit. Në një shtyllë lexohet ky mbishkrim me shkronja *xheli*: "Shtatë qind banorë të këtij qyteti kanë rënë në betejën e Kandias si dëshmorë të fesë. Shtëpive të tyre iu mbyllën dyert. Por edhe shtatë mijë shërbëtorë të këtij qyteti, gjithashtu, e kanë pirë me fund kupën e flijimit në Kandia." Dhe vërtet, shumë dyer shtëpish janë mbyllur dhe shërbëtorët e tyre janë martuar me gratë e ish zotërve të tyre.

Në të djathtë të namazgjahut, majë një shkëmbi të thikët në fund të një kepi të lartë, shohim xhaminë e Hizër Agait: ndërtesë e hijshme, me minarenë prej guri.

Poshtë saj, rrëzë hamamit, shohim xhaminë e Haxhi Muradit: tek ajo shkohet duke u ngjitur nëpër shkallë guri. Është një ngrehinë e lartë prej guri me një minare të ndërtuar bukur dhe me një burim me ujë jashtëzakonisht të lehtë. Tavani i xhamisë brenda është plot zbukurimore të hijshme.

Xhamia e Teqes: ka një hapësirë të madhe për t'u falur, por nuk ka minare. Te kjo xhami mund të hyhet duke u ngjitur nëpër gjashtë shkallë prej guri. Është vend faljeje i ndërtuar sipas stilit të vjetër. Oborrit e ka plot me lloj-lloj drurësh të lartë, të cilët nuk lënë të hyjë dielli. Ka një pus me ujë që të kënaq shpirtin. Përfaqar oborrit janë kthinat e teqesë Halvetie, kurse në njërin anë janë tyrbet e shumë njerëzve të shenjtë dhe të parisë. Rastisi që tamam në këtë kohë të vdesë një djalosh nga shpura, që më shoqëronte. Ia lava trupin me duart e mia dhe e shtiva në dhë në këtë oborr. Kur më panë si po e laja, shqiptarët bënë disa hapa prapa me ndot dhe m'u sulën: "Ç'po bën, po lan të vdekurin!" Unë iu përgjigja: "Po ai nuk kishte murtajën. Vdiq nga dizenteria," dhe bëra bé e rrufë disa herë me radhë për t'i bindur.

Xhamia e Memi Pashës: e ngritur në një pjesë të ngushtë të pazarit të ri, ajo është ndërtesë e vogël, tërheqëse dhe e kohës, që mund të mbajë deri në 100 vetë. Ka një minare hijerëndë prej guri të latuar e të zbukuruar. Gjithmonë është plot e përplot me besimtarë. Banorët e kësaj ane të Shqipërisë janë shumë të dhënë pas riteve të faljes.

Xhamia e Palortosë: ndërtesë shumë e hijshme.

Xhamia e Vutoshit: e madhe dhe e vjetër. Këto janë xhamitë më të njohura.

Xhamitë e mëhallave. Janë 7 në numër, e ndër to më të njohurat janë ajo e Berki Efendiut, e Vutoshit, e Memi Beut dhe e allajbeut.

Shkollat e hadithit. Janë 3 shkolla, që përgatitin ulema. Ndër to janë medreseja e Bajazid Khanit dhe medreseja e Memi Pashës.

Mejtepet. Janë 5 në numër, ndër to Mejtepi i Madh rrëzë xhamisë së Bajazidit në kala, mejtepi i Palortosë dhe mejtepi i pazarit.

Teqet e dervishëve. Janë 3 teqe për dervishë. Më në zë është ajo e xhamisë së Teqes, shehu i së cilës, Abdullah Efendi, është njeri shpirtmadh e i devotshëm.

Tregjet dhe pazaret. Janë 200 dyqane të hijshëm gjithsej. Përveç tyre, pazari i ri ka 80 dyqane të kohës dykatësh. Është pazar tërheqës, me porta të forta në të dy cepet e hyrje-daljes, si porta bezistani.

Çesmet. Janë 5 çesme me ujë jashtëzakonisht të lehtë.

Bujtinat për tregtarët. Janë 5 hane. Më në zë e më i sigurtë është hani i Memi Pashës.

Klima e shëndetshme. Qyteti ka klimë shumë të mirë dhe, për këtë arsye, banorët bien në sy për trup të shëndetshëm. Djemtë e vashat janë në zë për nur e bukuri. Por furnizimi me ujë nuk i përmbush të gjitha nevojat e qytetit. Banorët zbresin deri te lumi i Dropullit, rrjedha e të cilit kalon mes për mes vreshtave poshtë në fushë, dhe atje vazhdimisht ngarkojnë enët me ujë në kuaj e gomarë. Me pak fjalë, pesë çesme janë tepër pak për këtë qytet.

Hamamet. Ka vetëm 1 hamam, i cili punon vetëm gjatë dimrit dhe në korrik mbyllet. Ka edhe një tjetër hamam publik, por ai është lënë shkret; veçse, në numër të madh janë hamamet e banorëve në shtëpitë e tyre, të cilat nganjëherë përdoren edhe në raste ritesh e ceremonish.

Kishat. Janë 3 tri kisha të vogla në mëhallat e të pafëve.

Lumi i Dropullit, i cili rrjedh në drejtim të veriut përgjatë fushës së Gjirokastrës që nga fshati Zavaraho në cepin tjetër të fushës, bashkohet me lumin Jenixhe. Më pas, përballë kalasë së Tepelenës, ata derdhen në lumin Vjosë. Si bashkohen, këta tre lumenj vijnë udhën në drejtim të veriut, bashkohen pranë Gjirit të Vlorës me lumin Kuruçaj (Shushicë) dhe më pas derdhen në Gjirin e Vlorës.

Tyrbet. Ndër ato vende në qytet, ku besimtarët shkojnë për t'u lutur, janë varret e Berki Efendiut, në oborrin e xhamisë së Teqesë; varret e Popo Baba Sulltanit, Baba Hasan Dede Sulltanit; si dhe Ali Dost Dedeit, edhe këto në xhaminë e Teqesë. Këta janë njerëzit e shenjtë më të njohur.

Legjenda e shehut Ali Dost Dede. Kur ky Ali Dost Dede vdiq, e gjithë popullsia e Gjirokastrës, e bindur se atij i kishte dalë fryma nga murtaja, mori malet dhe fshatrat rrethëqark, duke e lënë trupin e bekuar të këtij njeriu të shenjtë pa u varrosur, në kthinën e tij, për dyzet ditë e net me radhë. Më pas, disa qytetarë u kthyen nga fshati dhe morën guximin për të hapur derën e kthinës. Po ç'të shihnin veç trupit të bekuar të Ali Dosit, me fytyrë nga Meka dhe ende të ngrohtë e të paprishur? Krejt popullsia e krahinës u mrekulluan, kur e morën vesh. Disa bamirës shpirtmirë u morën me ritet e varrimit. Kur po përfundonin ceremoninë e larjes së të vdekurit, ata vunë re fjalët "Ali Dost" (Miku Ali) të mbishkruara nga një dorë hyjnore në një pjesë muskuli të kraharorit të shenjtorit. Të gjithë banorët u prekën nga kjo mrekulli dhe, pasi kryen ritin e larjes, e varrosën shenjtorin në oborrin e xhamisë së Teqes, duke u falur e duke u lutur për të. Edhe sot e kësaj dite njerëzit vijnë për ta parë këtë vend qoftë e bekuar mrekullia e fshehtë e tij.

Një çudi. Në Gjirokastër, po t'i dalë dikujt ndonjë puçër a çiban në trup, të gjithë thonë se ka murtajën dhe i rrijnë larg e më larg. Askush nuk e pranon në shtëpi. Edhe fqinjët më të afërt i largohen. Kur të jenë siguruar mirë e mirë se ka ndonjë sëmundje tjetër, vetëm atëherë i afrohen dhe e pyesin si është me shëndet e si shkon. Dy vjet me radhë askush nuk shkel në shtëpinë e atij që ka patur murtajën, e madje, edhe pasi të kenë kaluar dy vjet, ata vazhdojnë ta lajnë e ta shpëllajnë shtëpinë me uthull, ta dezinfektojnë me barishte mjekësore

me erë, të shembin e të ringrenë nga fillimi pjesë të ndryshme të shtëpisë, dhe të lyejnë me gëlqere të gjitha dhomat para se të hyjnë brenda. Po më e habitshme është se banorët e këtij qyteti rrallë vdesin nga murtaja, se më shpesh vdekja u vjen nga dizenteria, helmimet ushqimore, pezmatimet dhe malarja. Me gjithë këto sëmundje, këtu rrojnë gjatë. Ka që arrijnë moshën 170 vjeç dhe ende mbahen mirë, edhe pse nuk kanë gjallërinë e mëparshme. Vazhdojnë ta heqin mjekrrën deri sa bëhen 70 a 80 vjeç. Edhe pleqtë më të dobët ngjeshin armën në brez, i hipin kalit ose u ngjiten më këmbë maleve të Kurveleshit për të mposhtur rebelët shqiptarë ose për të luftuar kundër të pafeve të Venedikut. Ata janë trima sypatrembur.

Më thanë se ata, gjithashtu, mallkojnë Mavijen dhe Jezidin, ndonëse nuk i kam dëgjuar me veshët e mi. Sikundër banorët e Paramithisë, ata kurrë nuk mbajnë rroba në ngjyrë mavi, nuk hanë *zerde* e as pijnë bozë, sepse këto kanë qenë sajuar nga Mavija ose të paktën kështu mendojnë ata. Megjithatë, ata që shesin bozë në Stamboll janë të gjithë shqiptarë.

Një tjetër zakon i çuditshëm. Gjirokastritët kujtojnë me vaje të afërmit e vdekur dyzet a pesëdhjetë vjet, qëllon edhe tetëdhjetë vjet. Çdo ditë të diele, të gjithë të afërmit e të vdekurit mblidhen në një shtëpi të rrënuar, paguajnë vajtojca profesionistë, që qajnë e venë kujën e që çirren e vajtojnë, sa lebetia e tyre dëgjohet deri në fund të botës. Për shkak të kësaj zhurme e potereje të dielave nuk rrihet në qytet. Kjo është arsyeja që Gjirokastrës i kam vënë nofkën “qyteti i vajtimeve.” Është tepër e habitshme se si vajtojcet profesioniste ia dalin mbanë të venë kujën e të qajnë me aq shpirt më fort se për të afërmit e tyre për dikë, që ka një qind vjet vdekur dhe me të cilin nuk kanë kurrfarë lidhje gjaku. Dhe si vajtojnë, pa! Dorëzohen vetëm kur t’i ketë raskapitur uria. Kur të kenë mbaruar vajet, të zotët e shtëpisë përgatisin peta të ndryshme, ndër to *pishi*, *xhamuk* dhe *qumështuar*, si dhe hallvë të erëmiruar me shafan, për t’i shpërndarë nëpër qytet nga shtëpia në shtëpi. Këto gatesa të zgjedhura e të shijshme u jepen falas njëlloj të kamurve e të vobektëve dhe të gjithë shtegtarëve apo të ardhurve nga larg të dielën, për shpirtin e të vdekurit. Sigurisht, është punë fisnike; por zija për dikë që ka vdekur para një qind vjetësh mua më duket krejt pa kuptim. Megjithatë, fshat e zanat shtëpi e tabijat.

Ata vetë rrëfejnë një histori si kjo: Një ditë, kur kishte rënë në shtrat dhe po bënte atë punë me të shoqen, një burrit i shpëtoi e i tha gruas, “Nesër është e diel, o shpirt.” Të shoqes, me burrin përsipër, befasi iu kujtua bashkëshorti i shtatëmbëdhjetë, i cili kishte pasë mbetur i vrarë në betejën detare të zhvilluar në Mesdhe ndërmjet admiralit osman Xhafer Pasha dhe disa galerave angleze në vitin 1043 (1633-1634). Edhe pse ende pa e mbaruar atë punë, ajo nisi të shkulë flokët duke thirrur, “Oh, sa më ka djegur malli për të gjorin burrin tim të shtatëmbëdhjetë, me të cilin rrojta dyzet vjet e që ra dëshmor në luftë. Ai dinte ta bënte këtë punë!” Ia dha poteres deri në kupë të qiellit gruaja dhe e lagu jastëkun me aq lot, sa që i shkreti burrë u lëshua e u squll, duke qarë për humbjen e fuqisë së vet mashkullore dhe duke u bërë pishman që e kishte zënë me gojë ditën e diele.

Është kjo arsyeja, m’a thotë mendja, që burrat gjirokastritë kanë të gjithë një pamje të ngrysët e të përzishme. Zor se gjen ndonjë me gjendje shpirtërore gazmore e afërie të ngrohtë, ndonëse mes tyre ka shumë djelmosha trima. Ka edhe shumë njerëz të ditur, sidomos janë një numër vjershëtorësh, prej të cilëve Bykajiu, Figaniu, Nalishi, Sykuniu dhe Fezaiu vazhdojnë të banojnë në këtë qytet e të shquhen në forma vjershërie të ndryshme. Nalishi, për shembull, nuk e ka shoqin as në gazele e as në kaside.

Pjesa më e madhe e gjirokastritëve i falen Aliut dhe familjes së Profetit. Ata rrijnë ndenjor dhe thërrasin “Ja Ali!” dhe po ashtu ngrihen më këmbë dhe thërrasin “Ja Ali!” Të gjithë dijnë të lexojnë persisht. Sepse ushqejnë dashuri për Aliun e për Profetin, njëri grup nën zë mallkon Mavijen dhe haptazi mallkon Jezidin të paktën kështu më thanë, se me veshët e mi nuk kam dëgjuar gjë. Këta njerëz janë të dhënë pas qejfeve, pijes e të ngrënave. Nuk e kanë për gjë të pijnë verë dhe pije të tjera dehëse e dalldisëse, sikundër është ajo që i

thonë *rejhanie*.

Një tjetër zakon i keq i gjirokastritëve. Në raste dasmash, në ditë të kremtesh si ato të Shën Gjergjit, Nevruzit, Shën Mitrit, dhe Shën Kollit, si dhe në dy festat e Bajramit, ata vishen me rrobat më të mira dhe pijnë pije alkoolike të ndryshme. Dashnorët shkojnë dorë për dorë me djemt e tyre të bukur dhe përqafohen e kërcejnë së bashku në mënyra si të krishterët. Kjo është një sjellje tepër e turpshme, por ky është zakoni i tyre, kështu që nuk mund t'i dënojmë.

Veshjet e burrave. Pleqtë mbështjellin një çallmë rreth kokës dhe vishen me të gjitha ngjyrat, përveç mavisë. Ata dalin të veshur me tirq me kopsa dhe ecin burrërishte. Të rinjtë veshin këmishë me mëngë të shkurtra dhe një rrobë të brendshme shumë të shkurtër me kinda, prej mëndafshi të kuq dhe atlas. Krahët dhe kofshët i lenë zbuluar, kështu që organet gjentiale u duken mirë. Vetëm një këmishë mëndafshi me buzë të bardha i mbulon deri poshtë te kryqet. Pjesët e tjera të trupit u duken në mënyrë të pahijshme poshtë këmishës dhe mbathjeve tepër të holla. Këto mbathje të shkurtra ---- të quajtur ---- mezi ua mbulojnë gjurin. Ato janë në të vërtetë si punë pantollash, të gjera në pjesën e poshtme dhe me një si çarçaf të bardhë të lidhur për mesi. Për të urinuar a për të bërë nevojën të më falni për shprehjen as nuk kanë pse të zgjidhin ushkurin. Me pak fjalë, të rinjtë kanë takëme shumë të çuditshme, por ata janë edhe shumë të përkorë. Burrat janë soj luftëtarësh dhe nuk kanë marrëdhënie të fshehta as me djemtë e as me femrat. Sa për gratë e tyre, kur burrat ua merr vdekja, ato dalin nga dera dhe ia marrin lutjes “Ku ka burrë si ai, shoqin nuk e ka.” Përndryshe, ato nuk dalin kurrë nga shtëpia, qysh nga dita kur lindin deri në ditën e vdekjes nuk po marr parasysh zinë dhe vajtimet e së dielës, që i përmenda më parë. Ato madje nuk venë as te shtëpia e prindërve, aq të dëlira e të virtytshme janë, tamam si zonja shenjtoce Rabie Adavija.

Haja dhe mjeshtëritë e ndërtimit. Ushqimet dhe pijet më të njohura janë vera, *rejhania*, araku polak, simitja e bardhë shqiptare, pogaçja e pjekur në prush dhe rrushi me erë i quajtur *sarali*. Mënyra si janë ndërtuar avllitë e të gjitha shtëpive nuk e ka shoqen në mbarë botën. Ato të gjitha janë 20 kut (15 metra) të larta, me blloqe guri ranor të kuq, thjesht të vënë gur mbi gur, pa qerpiç, pa llaç e pa suva. Avllitë dhe shtëpitë janë të gjitha shekullore, që nga koha e të pafeve. Avllitë janë aq të larta e të ngjeshura, sa as edhe harabeli nuk gjen dot vend ku të kapet. Në kullotat malore të larta klima nuk lejon të bëhen limonët, portokajtë, shagët dhe ullinjët.

[botuar në *Albanica ekskluzive: revistë mujore për dije e kulturë*, Prishtinë, 66, mars 2007, f. 73-76 / published in: *Albanica ekskluzive: revistë mujore për dije e kulturë*, Prishtina, 66, March 2007, p. 73-76.]